

ΤΗ: ΚΥΡΙΑ: ΕΛΕΝΗ: ΠΙΛΑΒΙΟΥ.

*Εἰς τὸν θάνατον τῆς θυγατρὸς τῆς
Χρυσάνθης.*

Πάλιν τοῦ χάρου σήμαντρον ρομακτικὸ βοῖζει,
Πάλιν τοῦ λιβανίου καπνὸς ἔς τὰ σύννεφα ἀ-
[νασταίνει,
Πάλιν λαμπάδα νεκρικὴ τὸ σπῆτί σου φωτίζει,
Πάλιν θανάτου μήνυμα τὸν νοῦν μου συνεπαίρνει.

Ἄτυχη Μάνα! ἀκόμα χθὲς τὸ δάκρυ σου κυλοῦσε
Στὴ μαύρῃ γῇ ποῦ σκέπαζε τὰ δύο τὰ παιδιὰ
[σου.

Ἡ πονεμένη σου καρδιὰ ἀκόμα ἐσπαρταρούσε
Εἰς τὴν πικρὴ ἐλθούμῃ τῆς πρώτης συμφορᾶς σου.

Μὰ εἶναι τὸ χῶμα ἀχόρταγο, πάντα νερὸ διψάει
Θέλει τὸ νεκρολούλουδο δάκρυα γιὰ ν' ἀνθίσῃ,
Θέλει νὰ πέρνῃ στεναγμοὺς τὸ ἀέρι ποῦ περνάει
Ἀπὸ τοῦ τάφου τὸ ψηλὸ καὶ μαῦρο κυπαρίσσι.

Ἀλλὰ μὴν κλαῖμε τοὺς νεκροὺς, εἴν' εὐτοχεῖς
[ἐκεῖνο,

Γιατί δὲν ἔχουν βάσανα καὶ μήτε δάκρυα χύνουν
Γιατὶ κοιμοῦνται ἤσυχα στὴν ὑστερινὴν τους
[κλίνῃ.

Εκεῖ ποῦ οἱ πόνοι τῆς ψυχῆς κι' ὅλα τὰ πάθη
[σβύνουν.

Ἐκείνους ὅπου μένουνε ἄς κλάψωμε μὲ πόνο,
Τὴν μάνα τὴν βαρυδόμοιρη, τὸν δόλιο τὸν πατέρα,
Τοὺς ἀδελφοὺς, τὴν ἀδελφὴν, ἄς λυπηθοῦμε μόνο
Αὐτοὺς ποῦ ἓνα φωτερὸν ἔχασαν ἀστέρα.

Καὶ σεῖς, ὅσοι ἐγνωρίσατε τὴν κόρη ὅταν ἐζοῦσε,
Ἐῖπτε νὰ στολίσωμεν τὸν τάφον τῆς μετ' ἀνθῆ
Γιατὶ ἦτον ἀνθος καὶ αὐτὴ, καὶ τ' ἀνθὴ ἀγα-
[ποῦσε.

Καὶ σὰν αὐτὰ μαράθηκε παράκαιρα ἡ Χρυσάνθη,

Ι. Χ. ΚΟΥΡΤΕΛΗΣ.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΚΥΡΙΑΝ

Ἀποκαλέσασαν ἔγκλημα τὸν Ἔρωτα.

Ἡ νεότης εἶναι ἄλθος καὶ καρπὸς αὐτῆς
ὁ ἔρως,
Δυστυχῆς ὅστις δὲν δρέφει τὸν καρπὸν αὐτὸν
ἐγκαίρως.

Α. ΔΟΥΜΑΣ.

Ἐγκλημα, εἶπες, ἔγκλημα τὸν ἔρωτα; Ὅποια
Τῶν ῥοδινῶν χειλέων σου ἐξῆλθε βλασφημία!
Ὅχι, δὲν εἶναι ἔγκλημα, ἀλλ' ὀψηλὸν τι πάθος
Τὴν ἔδραν ἔχον πάντοτε εἰς τῆς ψυχῆς τὸ βάθος.

Εἶναι ἡ ὁρόσος τῆς αὐγῆς, τὸ θάλλπος τῆς ἡμέρας,
Εἶναι φωταύγαια ἡοῦς, εἶναι νυκτικὸς τὸ πέρας.
Εἶναι σελήνη ἔαρος καὶ ἥλιος χειμῶνος,
Εἶναι ἀνθέων ἄρωμα, κελάδημα ἀτρώδους.
Εἶναι ὁ φλοῖσθος ῥύακος, τὸ μύρον τοῦ Ζεφύρου,
Εἶναι ἀνάγκη τῆς ζωῆς καὶ νόμος τοῦ ἀπείρου.
ὦ! εἴαν ἦναι ἔγκλημα βαρύνον τὴν ψυχὴν σου,
Ἄφες αὐτὸ τὸ ἔγκλημα νὰ μοιρασθῶ μαζί σου!
Ὀκτώβριος 186 . . .

Ι. Χ. ΚΟΥΡΤΕΛΗΣ.

ΣΤΙΓΜΗ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΣ.

ὦ, τὴν ὥραν, πιστεύεις, ἐκείνην,
Ἐν τῷ μέσῳ στιγμῶν τρισολβίων,
Τὸν λοιπὸν μου ἐμίσησα βίον,
Τὴν ψυχράν μου ἐπόθησα κλίνην.

Μ. Μ. ΠΑΠΠΑΣ.

Λοιπὸν δὲν εἶναι ὄνειρον, δὲν εἶναι ὀπτασία;
Καὶ σὺ λοιπὸν μὲ ἀγαπᾷς, ὦ κόρη θεσπεσία;
ὦ λέγε το καὶ πάλιν,
Εἰς τὴν θερμὴν σου σφίγγε με, ὦ ἄγγελε, ἀγ-
κάλην.

ὦ δός μοι εἰς τὰς χεῖράς μου τὴν χεῖρά σου νὰ
θλίψω,
Καὶ εἰς τὴν λήβην καὶ παρὸν καὶ μέλλον μου νὰ
ρίψω,

Εἰς τὰ ἄδρά σου χεῖλη,
Ἄφες ἀφάτων ἡδονῶν νὰ ἀνοιχθῇ ἡ πύλη!

ὦ ἄφες τοὺς πλοκάμους σου νὰ πίπτωσι λειαίως
Γὰς πορφυράς μου παρειάς νὰ ψαύωσιν ἡδέως,
ὦ ἄφες ὅττην πνοὴν σου
Τὴν ἀμβροσίαν νὰ γευθῶ ἀγνώστου παραδείσου.

Ὑπερβολὴ, λέγουν, χαρὰς ζωῆς κόπτει τὸ νῆμα,
Καὶ ὅτε πολλάκις φίλημα βαθὺ ἀνοίγει μνῆμα.
Εὐδαίμων ἐγὼ, φίλτ,

Ἄν τὴν ψυχὴν μου ἄφωνα ἑστὰ ῥοδινά σου χεῖλη.
Ὀκτώβριος 186 . . .

Ι. Χ. ΚΟΥΡΤΕΛΗΣ.

ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ.

Δημόσια ἔργα. — Κατ' αὐτὰς ἐτέθη ὁ
θεμέλιος λίθος τοῦ ἐν Τριπόλει ἀνεγερθησο-
μένου βασιλικοῦ θερινοῦ ἀνακτόρου ὑπὸ
τοῦ ὑπασπιστοῦ τοῦ βασιλέως κ. Γερ. Με-
ταξᾶ. Τὸ ἀνάκτορον τοῦτο ἀνεγειρόμενον ἐπὶ